

akademický rok 2018

Diplomová práce – posudek oponenta

Jméno a příjmení studenta, vč. titulů: Michaela Čížková

Název práce: IT WOULD BE NICE IF SOMETHING MADE SENCE

Slovní hodnocení:

Předložená práce je dokumentací zamýšlené prezentace / výstavy na výše zmíněné téma, česky BYLO BY HEZKÉ, KDYBY NĚCO DÁVALO SMYSL. (Lewis Carroll).

Autorku a její práci znám, byla aktivní v mém ateliéru hostujícího pedagoga (2016/17). V souvislosti s jejím tehdejšími postoji vidím i její současnou práci, logicky pokračuje obsahově i formálně v již dlouho vyvíjené linii. I v minulosti konfrontovala fotografický či filmový záznam s akcí, performancí, instalací. V tomto smyslu je její současná práce jasným navázáním na její dosavadní orientaci.

Práce má textovou a obrazovou část a je zřejmé, že v této formě a ve zdůrazněném zaměření na výstavní prezentaci uměleckého díla, dokumentaci dominuje textová část. Je jisté problematické pokusit se hodnotit umělecké dílo, jehož stěžejní aspekty cílí na prezentaci obrazu s použitím performativních momentů na základě sebevhodnější dokumentace - prožitek originálního díla není možné jinou formou substituovat. Obrazová část dokumentace může být tedy pouze naznačením a vlastně pouhým pokusem o ilustraci autorčina záměru. Ten je velmi obšírně a jasně naznačen v textové části.

Autorka formuluje základní principy své tvorby šesti slovy : fotografie, performance, video, estetika, koncept, vizualita. V přítomné práci obsahově vychází z potřeby sebepoznání, seberealizace, nalezení tvůrčí cesty a jejího dalšího vývoje. Umělecké / výtvarné prostředky tohoto procesu vyvíjí z formulace autoportrétu v nejširším slova smyslu. Touto problematikou se zabývala již v souboru Nohy-Diaries (od 2009). Již tehdy objevila roli kamery jako diváka a od té doby aktivně používá fotografický záznam. Je též zřejmé, že akce před divákem / kamerou připouští vedle vlastní fyzické prezentace i fenomén další – funkci speciálního předmětu denní potřeby. Autorka obsáhle popisuje funkci zvoleného artefaktu, v tomto konkrétním případě koberce, který se v průběhu času stává pro ni protějškem, prostorem, partnerem. Podrobně a přesvědčivě popisuje interakci setkání s tímto „předmětem“, vzájemný dialog i jeho důsledky pro uměleckou práci.

Přitom si klade důležitou otázku – proč to všechno dělá a jaký smysl to má pro ni, i obecně. Snaží se nalézt odpověď, mimo jiné i za pomoci „obřadu“ z oblasti psychologie - použitím t.zv. „regresní terapie“

(Řízené vzomínání za doprovodu terapeuta). Tato terapie, které se účastní, má na ni velmi pozitivní vliv a jako jedna z možností představuje jistě i pozici na cestě „k sobě“. Pomáhá jí „obtížné“ objasnit a tím i pochopit a posléze se tak zbavit řady problémů, obav, strachů a nejistot.

Je tudíž i významným krokem k té vědomé seberealizaci, kterou autorka postuluje jako cíl své umělecké práce. Nutno ovšem zmínit, že každá umělecká práce pracuje, či musí pracovat s tímto pojmem, těmito fenomény. Textová část mohla jistě ještě podrobněji a aktuálněji dokumentovat podobné pozice v současném umění, příbuznosti jsou mnohé a různé.

Zásadní přínos této části však spočívá v teoretické reflexi vlastního postoje a přístupu k práci a jasně tak naznačuje motivaci uměleckého záměru.

Obrazovou část, tedy fotografické práce autorka primárně formuluje jako dokumentární záznam její akce s koberci a jinými textiliemi, měly by sloužit sdělení jejího pocitu a naznačit možnosti interpretace záměru. Práce přitom přesahuje jak medium fotografie, tak i performanci - pokouší se tato media spojit, konfrontovat („Fotoperformance“). To je její velké pozitivum a přínos – v atelieru fotografie naznačuje tak jiné než běžné možnosti uvažování o mediu fotografie.

V textové části postrádám více podkladů pro intenzivnější a hlubší analýzu vizuální, obrazové části práce. To by jistě vedlo k větší vyváženosti obou částí předložené dokumentace. Obrazová část je tak lehce podexponována, v předložené formě a bez textové informace může pouze obtížně sama o sobě vypovídat o autorčiných záměrech.. A to by mělo být jinak, přesto, že u práce, která je orientovaná na výstavní a živou prezentaci je podobná nevyváženost srozumitelná.

Vlastně bychom měli nejdříve vidět, zažít a prožít „in natura“ zamýšlenou prezentaci - abychom si mohli vytvořit názor na kvalitu a obsah uměleckého záměru, o který v tomto případě primárně jde.

A teprve poté bychom si měli, mohli přečíst jistě důležitou textovou část práce.

Otázky k rozpravě: Prezentace a její formy, korelace textu a obrazu, hierarchie v záměru, otázky „vysokého“ a „jiného“ umění.

Závěrečné hodnocení: B

Návrh klasifikace: B

Posudek vypracoval: Vladimír Spacek Prof.Dr.

Datum: 02.05.2018

Podpis:

